

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci **žalobkyně T.S. I. C. C. R., a. s. (dříve T. I. C. C. R., a. s.)**, zastoupené Mgr. Zbyškem Jarošem, advokátem se sídlem Zelený pruh 95/97, Praha 4, proti **žalovanému Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc, zastoupeného JUDr. Petrem Ritterem, advokátem se sídlem Riegrova 12, 779 00 Olomouc, proti rozhodnutí Okresního úřadu v Přerově ze dne 3. 6. 2002, č. j. RR/428/639/A/02, a ze dne 10. 6. 2002, č. j. RR/428/639/B/02 a č. j. RR/428/639/C/02, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 2. 2003, č. j. 22 Ca 301/2002-28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovaný **je povinen** nahradit žalobkyni náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 1075 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutími ze dne 3. 6. 2002 a 10. 6. 2002 zamítl Okresní úřad Přerov – jakožto právní předchůdce žalovaného – pro opožděnost odvolání žalobkyně proti rozhodnutím Městského úřadu v Přerově ze dne 17. 4. 2002, č. j. SÚ-994/2002-K1, č. j. SÚ 995/2002-K1, a č. j. SÚ-996/2002-K1, jimiž byly zamítnuty návrhy na vyvlastnění – zřízení věcného břemene podle § 91 odst. 3 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů.

Žalobkyně napadla rozhodnutí Okresního úřadu Přerov žalobami. Krajský soud rozsudkem ze dne 6. 2. 2003 spojil žaloby ke společnému projednání, zrušil napadená rozhodnutí i rozhodnutí vydaná v I. stupni a vrátil věci žalovanému k dalšímu řízení.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, ve které namítl zmatečnost řízení před soudem prvního stupně, nesprávné posouzení právní otázky a nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu; obsah všech těchto námitek spočívá na přesvědčení žalovaného o nepřípustnosti žalob ve smyslu § 68 písm. b) soudního řádu správního. Žalovaný se domnívá, že jeho právní předchůdce v daném případě rozhodl v soukromoprávní věci. Rozhodování o zřízení práva odpovídajícího věcnému břemenu ke stavbě na cizím pozemku je podle žalovaného rozhodováním o vlastnickém vztahu v otázce upravené občanským zákoníkem, a jde tedy o právní věc, o které má jednat a rozhodovat soud v občanském soudním řízení. Proto by rozsudek krajského soudu měl být zrušen ve výroku o zrušení rozhodnutí a o náhradě nákladů řízení a žaloba by měla být odmítnuta.

Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti naproti tomu argumentovala ve prospěch závěru, že Okresní úřad v Přerově rozhodoval o jejích veřejných subjektivních právech; ve věci by proto měl rozhodovat soud ve správním soudnictví.

Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti žalovaného a rozsudkem ze dne 18. 2. 2004, č. j. 1 As 3/2003-65, zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě a odmítl žalobu proti rozhodnutím Okresního úřadu v Přerově; zároveň poučil žalobkyni o tom, že ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozsudku může podat v této věci žalobu podle části páté občanského soudního řádu k místně příslušnému okresnímu soudu.

Žalobkyně tak učinila u Okresního soudu v Přerově; ten však byl názoru, že se jedná o věc veřejnoprávní, a obrátil se na zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, s návrhem na řešení kompetenčního sporu mezi ním a Nejvyšším správním soudem. Zvláštní senát přisvědčil Okresnímu soudu v Přerově a usneseními ze dne 8. 12. 2005, č. j. Konf 88/2005-10, ze dne 20. 12. 2005, č. j. Konf 89/2005-12, a ze dne 1. 3. 2006, č. j. Konf 75/2005-9, vyslovil, že příslušný k rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutím Okresního úřadu Přerov je soud ve správním soudnictví; zároveň v příslušném rozsahu zrušil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2004.

Nejvyšší správní soud, vázán rozhodnutím zvláštního senátu, pokračoval v řízení a zabýval se kasační stížností žalovaného; neshledal ji však důvodnou.

Jediným sporným bodem, který žalovaný učinil předmětem své kasační stížnosti, byla pravomoc soudu, který by měl projednávat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve věci zřízení věcného břemene; k vlastnímu výsledku řízení před Krajským soudem v Ostravě a důvodům, pro něž krajský soud zrušil rozhodnutí právního předchůdce žalovaného i správního orgánu I. stupně, se žalovaný nevyjádřil. Postačí tak ve stručnosti odkázat na odůvodnění usnesení vydaných zvláštním senátem, v nichž je otázka pravomoci soudu ve věcech zřízení věcného břemene podrobně rozebrána.

Ačkoli rozhodnutí správního orgánu o vyvlastnění, popř. o zřízení věcného břemene, zasahuje do vlastnického práva, neznamená to, že by i rozhodování o jakémkoli zásahu do tohoto práva mělo soukromoprávní povahu jen proto, že vlastnictví je typickým soukromoprávním institutem. Pro určení toho, zda se určitá věc bude projednávat a rozhodovat v civilním, nebo ve správním soudnictví, je rozhodující soukromoprávní nebo veřejnoprávní povaha zásahu do vlastnického práva, nikoliv však právní povaha vlastnického práva samotného. Povaha rozhodnutí o vyvlastnění, případně o zřízení věcného břemene, byla po dlouhou dobu nevyjasněná; postupně však převládly argumenty zdůrazňující veřejnoprávní povahu tohoto aktu. Rozhodnutí o vyvlastnění nebo o zřízení věcného břemene je autoritativním a jednostranným zásahem ze strany státu jakožto nositele veřejné moci. Ve vztahu státu a povinného z věcného břemene je povinný podroben vůli státu, který mu jednostranně vnucuje svou vůli: stát sám svým správním aktem zakládá právní vztah a stanovuje jeho obsah, tj. rozhoduje o nuceném omezení vlastnického práva zřízením věcného břemene a o míře tohoto omezení. Vůle povinného je zde nerozhodná a jeho případný nesouhlas s takovým rozhodnutím je irelevantní. Rozhodnutí správního orgánu o nuceném omezení vlastnického práva zřízením věcného břemene (stejně jako rozhodnutí o vyvlastnění) je z těchto příčin veřejnoprávní záležitostí, a proto přezkum těchto rozhodnutí náleží správním soudům.

Žalovaný se tedy mylí, dovozuje-li nepřislušnost správních soudů k rozhodování ve věcech zřízení věcného břemene. Krajský soud v Ostravě posoudil svou příslušnost správně, a jelikož tu byly dány i ostatní podmínky řízení, rozhodl o podané žalobě meritorně. Žalovaný nijak nezpochybnil závěry krajského soudu o vadách řízení před správním orgánem I. stupně, a Nejvyšší správní soud proto nepřezkoumával správnost argumentů obsažených v rozsudku krajského soudu. Správní orgány jsou tak i nadále vázány právním názorem, který krajský soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku.

Žalovaný se svou námitkou tedy neuspěl; jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; naopak je povinen nahradit částku 1075 Kč, kterou v řízení o kasační stížnosti vynaložila úspěšná žalobkyně, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího zástupce. Tato částka je určena vyhláškou č. 177/1996 Sb., advokátním tarifem, a sestává z částky 1000 Kč za jeden úkon právní služby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a z částky 75 Kč jako paušální náhrady hotových výdajů spojených s tímto úkonem (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. května 2006

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu

